

ANTONÍN A JEHO STÍN

„Každá z bytostí nese ve svém týle temnotu, ve svém náručí světlo.“

Lao-c'

Obráz první: Toníček

Když byl Antonín ještě malým chlapcem Toníčkem, rád si hrával s ostatními dětmi na pískovišti. Avšak více než plácání báboviček jej bavilo pozorovat stíny, které vrhaly malé postavičky chlapců i děvčátek, když se na ně smálo jarní sluníčko. Pozoroval, jak každé z dětí, ba i on sám, má svůj stín, který je k nohám dítěte jakoby přišpendlen. Pouze když děti běžely, stín se od nohy, která byla ve vzduchu, odlepil, aby se objevil o něco dále od ní. Jakmile se ale noha země opět dotkla, stín se s ní ihned spojil. Čím výše byla noha zvednutá, tím dál od ní byl i stín, který vrhala. Toníčkoví to vrtalo hlavou, ale nijak se tím netrápil. Pochopil, že to tak je a nejspíš vždy bude. Přesto občas přemýšlel o tom, jaké by to bylo, kdyby on sám jako jediný žádný stín neměl.

Tato myšlenka Toníka nikdy zcela neopustila. I když už dávno vyrostl z dětských střevíců a začal chodit na osmileté jazykové gymnázium, stále si se svým stínem ve volných chvílích rád hrával a škádlil jej. Tu se zničehonic rozběhl a vzápětí nato prudce otočil, jako by doufal, že uvidí svůj stín, jak zůstal překvapením stát na místě a nyní se teprve rozbíhá, aby jej dohonil. Někdy taky skákal venku

